

forstand på, så synes jeg, at den begrundelse er utrolig dårlig, for man skal altså ikke til eksamen for at blive folketingsmedlem. Det er egentlig netop princippet i demokratiet, at man her er medbestemmende om noget, man ikke har et klap forstand på.

Lad mig så også sige, at jeg godt kan forstå fru Birthe Rønn Hornbechs tale om, at når det er usikkert, om sagen kan føres igennem, så kan der være begrundelser hos justitsministeren for ikke at gøre det. Men må jeg spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Når justitsministeren i sit svar sagde, at der ikke kunne føres skygge af bevis for, at Hizb-ut-Tahrir havde et ulovligt formål, er fru Birthe Rønn Hornbech så enig i den vurdering?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu har jeg den opfattelse, at det ikke er noget, Folketinget skal vurdere, for det har Folketinget ikke et klap forstand på. Men hvis jeg et øjeblik må bruge min gamle anklagerbaggrund, så ved jeg jo, at det kræver ganske meget, og specielt i sådan en sag vil det kræve overordentlig mange beviser, for det er ikke det samme at kunne bevise, om så en hel forening var dømt for drab, at foreningen havde det som formål.

Så skal jeg lige sige, at jeg ikke var så glad for, at hr. Jesper Langballe prøvede at bilde nogen ind, at jeg havde sagt, at Gorm Toftegaard Nielsen var død. Der blev nævnt en stribe professor, og professor Alf Ross har jeg selv haft på universitetet, men han gik altså af i 1967 og døde desværre for tidligt, og Poul Andersen var for længst død, da jeg begyndte at læse jura på universitetet. Så det var vist ikke helt forkert, at jeg sagde, at nogle af professorerne var døde.

Men det er jo igen den måde, man fører politisk debat på, at så begynder man at pådutte modparten noget, som ikke er sagt. Ærlig talt, det burde være under hr. Jesper Langballes værdighed at argumentere på den måde.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, det er det spørgsmål om magtens tredeling. Det er mig ubegribeligt, at der i fuld alvor er medlemmer, der kan stille sig op og sige, at det, at man pålægger justitsministeren at rejse en sag, skulle være en krænkelse af magtens tredeling. Den lovgivende, dømmende og udøvende magt er magtens tredeling, og der er da ikke tale om, at den sammenblandes, fordi den udøvende

rejser en sag, som så afgøres af den dømmende magt.

Vil fru Birthe Rønn Hornbech, der jo som jurist ved, at der er forskel på de tre magtsfærer, ikke bekræfte over for mig, at det at pålægge justitsministeren at rejse en sag naturligvis ikke er at sammenblende magtens tredeling.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes, det er et skoleeksempel på sammenblanding. Jeg mener, den lovgivende magt overtager den udøvende magt, og jeg kan henvise til en stribe bøger, jeg har skrevet om det emne. Der kan være forskellige opfattelser af, hvornår man ønsker, at Folketinget kan gå ind på den udøvende magts område, men jeg synes altså ikke om det.

De synspunkter, jeg har gør gældende, vil enhver vide, dem gør jeg også gældende, når jeg er i opposition, for det har nemlig ikke noget at gøre med, hvad det politiske indhold er. Jeg mener altså ikke, at den lovgivende magt skal gå ind og overtage den udøvende magts rolle. Da slet ikke når det drejer sig om et så fundamentalt retssikkerhedsmæssigt problem, som om man skal rejse en sag, uden der er beviser og oven i købet med risiko, og det er så mere en politisk vurdering, for at anklagemyndigheden taber sagen, så Hizb-ut-Tahrir kan hovere.

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg begriber ikke overhovedet, at det er noget problem. Den udøvende magt regerer, den lovgivende magt lovgiver, og den dømmende magt dømmer, og det er, hvad der sker i det tilfælde, hvor der rejses en sag, som afgøres ved domstolen. Der er da ikke tale om nogen form for magt-sammenblanding. Jeg begriber det ikke.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen for mig er det altså ikke den lovgivende magts område at gå ind i konkrete sager og foretage konkrete bevisvurderinger og give konkrete pålæg i konkrete straffesager til justitsministeren og dermed til Rigsadvokaten og dermed altså også pålægge domstolene, at de skal bruge tid på en sag, der ikke kan rejses og i er strid med grundlæggende principper i retsplejeloven om, at man ikke rejser syge sager for nu at bruge et internt politiudtryk.